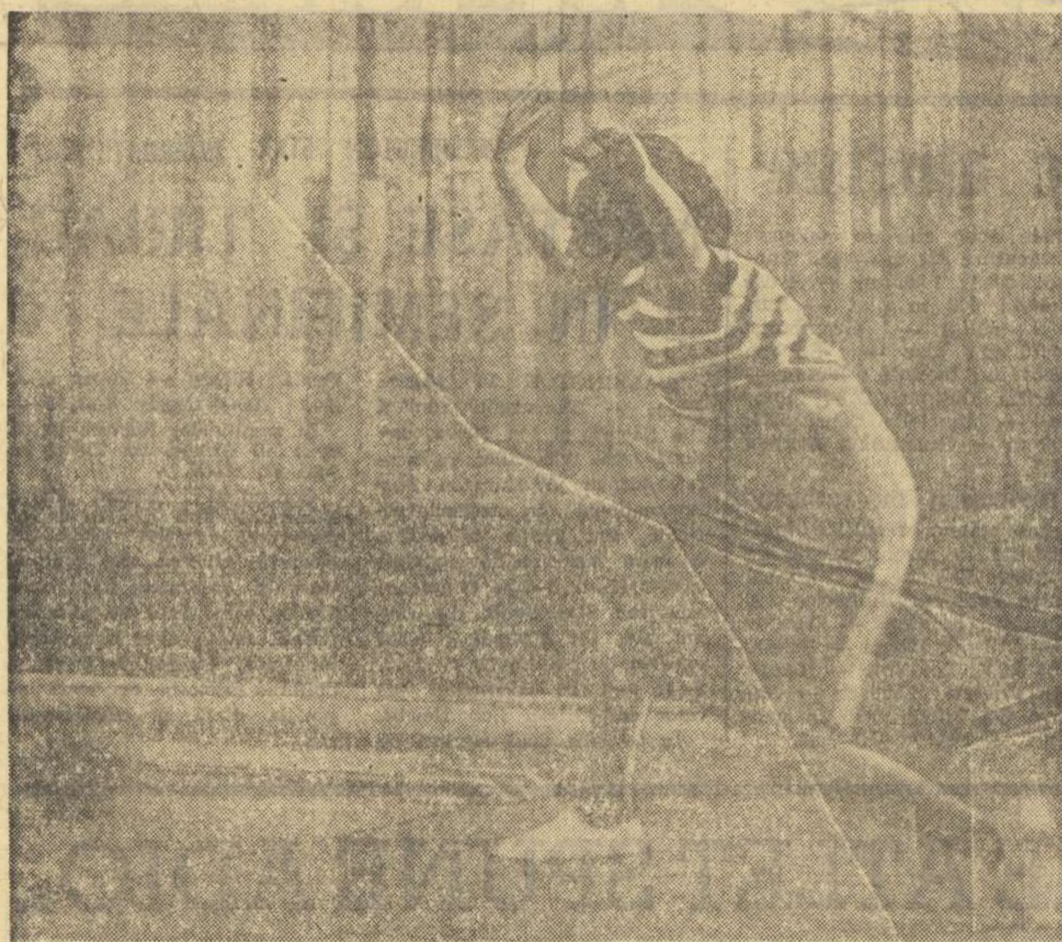

Impărăteasa Farah la bowling

Cititorii noştri au urmărit cu viu interes recenta vizită în România a Majestăţilor lor Imperiale şahinşahul Mohammad Reza Pahlavi Aryamehr şi împărăteasa Farah, care au răspuns invitaţiei preşedintelui Consiliului de Stat al Republicii Socialiste România, Nicolae Ceauşescu, şi a soţiei sale, Elena Ceauşescu.

Urmărind biografiile înalţilor oaspeţi, publicate în ziare, cititorul nostru Vasile Banu din Ploieşti a constatat cu plăcere că împărăteasa Farah Pahlavi manifestă un interes deosebit, printre alte activităţi, pentru sport.

Amintindu-şi că posedă o fotografie interesantă, reprezentîndu-o pe împărăteasa Farah jucînd popice cu o deosebită ardoare, cititorul nostru ne-a trimis documentul spre publicare, ceea ce facem cu plăcere.

Aflăm, de asemenea, că în timpul studiilor universitare, efectuate la Şcoala de Arhitectură din Paris, împărăteasa Farah a fost o excelentă jucătoare de volei.

„Gloria" de altădată

La 1 ianuarie 1913, ziarul „Românul" din Arad publica un articol adresat „tuturor studenţilor, tinerilor, doritorilor de sănătate, cugetărilor sportive şi tuturor claselor sociale", în care era schiţat un program de dezvoltare sportivă, avînd ca prim obiectiv: „constituirea echipei de fotbal, care sport combinativ trebuie lămurit la închegarea vieţii noastre sociale". Societatea studenţilor români „Petru Maior" din Budapesta sprijină iniţiativa arădeană. La 22 iunie 1913 este lansat un apel intitulat: „Să (se) înfiinţeze Societatea sportivă românească", iar la 27 iunie 1913 toate aceste acţiuni îşi găsesc concretizarea în constituirea „Clubului Sportiv al Tinerimii Române".

După ce s-a antrenat zilnic pe cîmpia din cartierul Pîrneava, tînăra formaţie arădeană a înfruntat la 7 septembrie 1913 în „prima măsurare publică" echipa societăţii „Petru Maior". În ziua meciului, ziarul „Românul" publică un articol intitulat: „Ce este jocul de fotbal?", în care se explică printre altele că scopul acestui sport „este ca jucătorul să aducă cît mai de multe ori cu picioarele, capul şi corpul, cotca (n.n.: mingea) în poarta rivalului".

Meciul a început la „semnalul dat de juriu" şi încă din primele minute oaspeţii „au dovedit că sînt stăpîni pe combinaţiuni repezi; de aceea, toate atacurile arădenilor pentru o vreme au rămas fără rezultat (...) După pauză arădenii au început un atac vehement, cu combinaţii rafinate" dar portarul advers dă „dovadă de o isteţime rară apărîndu-şi poarta de cele mai aspre puşcături". În final însă, gazdele reuşesc să-şi impună jocul „agil şi vehement" şi au „puşcat cotca" de trei ori în plasa oaspeţilor. O victorie care făcea pe cronicarul meciului să spere că „în viitor aceste măsurări vor lua proporţii de grandioase serbări naţionale".

Studenţii îşi vor lua revanşa (cu 3—2) în anul următor, cu prilejul „prestaţiei sportive" desfăşurate la 11 mai 1914, pe cîmpul din Orăştie, acolo unde zburase Aurel Vlaicu...

Echipa arădeană, devenită cunoscută sub denumirea „Gloria" avea să aducă multe satisfacţii numeroşilor săi suporteri. Războiul mondial îi va întrerupe activitatea, dar aceasta va fi reluată într-un cadru festiv la 16 mai 1920 cu ocazia meciului susţinut cu „Universitatea" Cluj. Surprinzător, clujenii cîştigă cu 3—1. La 4 iunie 1920, va fi rîndul „Gloriei" să termine învingătoare în deplasare: 2—0. La un moment dat, gazdele au beneficiat de un 11 m, dar „împuşcătura nu reuşeşte"...

Doi ani mai tîrziu, „Gloria" fuzionează cu „C.F.R." Arad, întărindu-şi formaţia şi încă de la primul meci obţine o victorie în faţa „Chinezului": 1—0. Pînă în 1932 cînd îşi începe participarea în campionatul divizionar, „Gloria C.F.R." cîştigă de 6 ori campionatul orăşenesc şi se califică o dată în finala celui naţional (1929—1930: 0—3 cu „Juventus" Bucureşti; pe atunci, arădenii erau antrenaţi de Virgil Economu!).

În campionatul divizionar al primei categorii, „Gloria CFR" s-a menţinut pînă în 1939/1940, fără a urca vreodată mai sus de locul 3. Numeroşi jucători care i-au apărat însă culorile, s-au situat adeseori pe primul loc în aprecierile şi simpatia iubitorilor de fotbal: Albu — acel decan al fundaşilor noştri, Barbu I şi II, Dobra, Cuedan, Bătrîn, Igna, Şiclovan, Lupaş, Mladin, Braun, Hustik, Henegar şi mulţi alţii...

IOSIF SÎRBUŢ Arad

ÎN 1911, PESTE OBSTACOLE, LA ROMA...

Dintr-un document care ne-a fost pus la dispoziţie prin bunăvoinţa colonelului în rezervă Gh. Florescu, se poate constata că în luna mai 1911, deci acum aproape 60 de ani, România participa la primul concurs internaţional de călărie.

Este vorba de concursul militar internaţional organizat la Roma între 2 şi 12 mai 1911 şi la care călăria română a fost reprezentată de căpitanul Dinu Suţu şi de locotenentul Bălăiaş, amîndoi participînd la cea mai grea probă a concursului, campionatul calului de ofiţer, probă care a întrunit 128 de concurenţi din: Italia, Franţa, Spania, România etc.

Campionatul acesta — semănînd cu proba completă de azi — avea trei probe, toate punînd la grea încercare măiestria călăreţului, antrenamentul şi rezistenţa calului.

Prima probă constă într-un marş de 50 km în ţinută de campanie, parcurs ce trebuie efectuat în 3 ore şi 30 de minute. Primii 40 km erau parcurşi pe şosea, iar ultimii 10 km peste cîmpii presărate cu obstacole.

A doua probă era un parcurs de 3 km cu 22 de obstacole, concurentul avînd la dispoziţie 5 minute.

A treia probă, cea mai interesantă şi în care se calificau primii 35 clasaţi din cele două probe anterioare, consta într-un parcurs de 25 km indicat cu fanioane peste un cîmp în care erau presărate multe şi încurcate obstacole. De două ori în timpul parcursului, concurenţii erau obligaţi să descalece şi să meargă cu calul la mînă distanţă de un km. Parcursul trecea peste văi şi dealuri cu urcuşuri şi coborîşuri rapide.

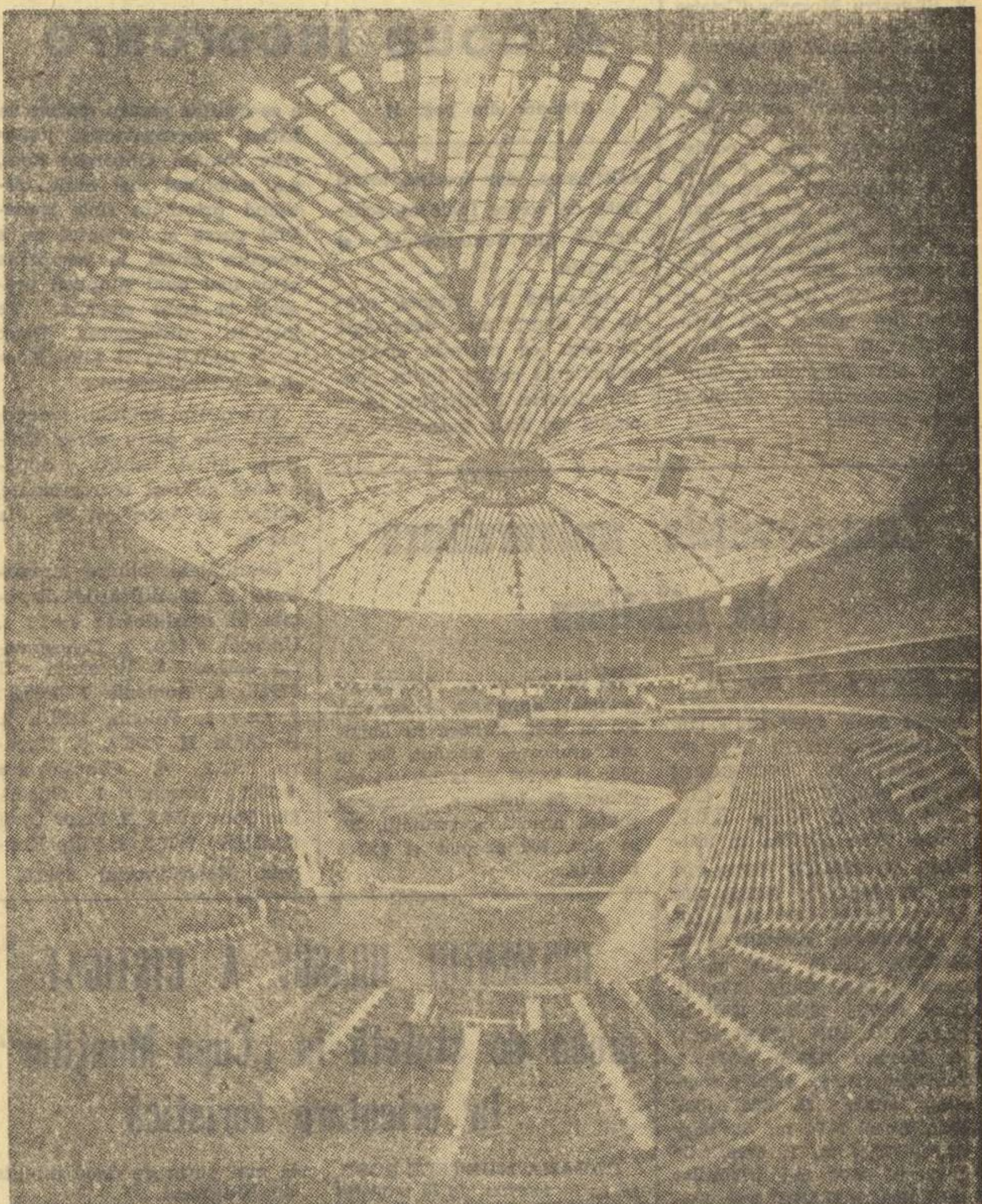
Primul clasificat în acest campionat a fost francezul d'Orgeix, cu un cal de rasă anglo-arabă, care a efectuat parcursul în 44 min şi 51 sec.

Concurentul român cpt. D. Suţu a avut o comportare onorabilă, terminînd proba în 1h 05 min 4 sec. Al doilea concurent român, lt. Bălăiaş a abandonat după proba a doua, fiind bolnav.

Interesant de subliniat este faptul că un documentat raport întocmit de către conducătorul delegaţiei române la această manifestaţie, înfăţişează întreaga desfăşurare a concursului cu o serie de observaţii de ordin tehnic şi organizatoric care dovedesc interesul ce se arăta sportului călăriei şi primei noastre participări internaţionale.

prof. Camil MORŢUN

BASEBALL INDOOR

Al. Mirodan a descris recent în linii mari una din mîndriile sportului american: „Astrodomul" din Houston (Texas). Mai mulţi cititori ne-au cerut amănunte.

Acesta este probabil cel mai mare şi mai modern palat sportiv din lume. În cele 66 000 de fotolii ale stadionului ar putea lua loc toată populaţia oraşului Botoşani, de pildă. Construcţia, din oţel, beton şi sticlă, are o înălţime de 63 m şi un diametru de 217 m; ar putea, deci, cuprinde la interior chiar şi Coliseul din Roma. Gigantica hală posedă 4600 de geamuri în cupolă şi 2000 de becuri în iluminaţia discretă totuşi care permite să se joace zi şi noapte baseball — pentru prima oară sub acoperiş — pe pajiştea verde din interior.

SPORTUL MÎINE, ÎN ANUL 2000

ECHILIBRUL PERSOANEI UMANE

„Anul 2000" este o noţiune convenţională care, din fericire, are un caracter mai optimist decît aceea de „sfîrşitul secolului nostru" sau „începutul secolului XXI", expresie a temerilor superstiţioase ori numai a necunoscutului.

Este o noţiune aşezată între utopie şi „science-fiction", fiindcă îmbină generozitatea speranţei, caracteristică celei dintîi, cu o serie de elemente ştiinţifice ale celei din urmă, pe care însă discipline şi tehnici mai noi, ca „futurologia", „conjectura", „prospectiva" încearcă să le combine şi să le sistematizeze, conturînd astfel, aproximativ, viitorul.

Spre deosebire de visurile şi de povestirile fantastice cu privire la viitor, noua artă a prevederii, practicată în unele ţări de către grupuri prestigioase de specialişti din diverse domenii, nu se mărgineşte însă să deducă ceea ce va fi din ceea ce este. Dimpotrivă, ea se străduieşte să desluşească ceea ce este de dorit să se realizeze într-un anumit timp, ceea ce se poate realiza cu mijloacele existente şi cu mijloacele care vor fi create în acest scop, în sfîrşit cum, cînd, prin ce şi în ce fel trebuie schimbat prezentul, pentru ca viitorul să devină realitate la termenul scontat.

Concret, astăzi, „anul 2000" înseamnă o încercare de previziune, care se întinde pe trei decenii. Cine încearcă, deci, să facă prognosticuri şi, în funcţie de ele, recomandări asupra dezvoltării, formelor, conţinutului şi organizării sportului în următoarele trei decenii, întîlneşte, ca prim aspect, dificultatea de a rezolva problema singur.

În societăţile contemporane, sportul a devenit o instituţie cu un aspect profesional şi unul lucrativ, graţie unei anumite dezvoltări a lui, care, la rîndul ei, ţine de unele trăsături ale muncii profesionale şi ale posibilităţilor de destindere din lumea modernă. Aceste condiţii au făcut din spectacolul sportiv o distracţie preferată, iar din practica sportului, o exigenţă fiziologică şi psihică. La un anumit grad de dezvoltare, la un anumit conţinut şi la anumite forme, dictate de funcţia pe care o joacă în societate, sportul a necesitat, deci, o anumită organizare.

Toate aceste aspecte sînt sesizabile numai în parte pentru sportiv, a cărui prevedere urmează să fie completată cu ajutorul altor specialişti, printre care cel al sociologului.

Pentru acesta, dezvoltarea în următoarele trei decenii înseamnă o anumită creştere posibilă de ordin economic, ştiinţific, tehnic, bază pentru evoluţia dezirabilă a individului şi colectivităţii umane. În conjecturarea viitorului, fixarea scopurilor este esenţială, iar în fixarea scopurilor, prezenţa valorii OM constituie raţiunea fundamentală.

Bazele economice şi tehnice sînt definitorii pentru o civilizaţie. Presupunem că proiectul 2000 include automatizarea şi cibernetizarea proceselor de producţie, o dată cu extinderea „reţelei" urbane şi a „ţesutului" urban. În ultimă analiză, aceasta va însemna o viaţă profesională şi citadină în care ochiul, creierul şi nervii vor fi, în primul rînd, solicitaţi. Dacă şi confortul se va dezvolta, cum e probabil, în aceeaşi măsură, toată funcţionalitatea fiinţei umane va risca să se dezechilibreze, din cauza subsolicitării anumitor organe şi simţuri. În acest ansamblu, distracţiile sedentare, dar zgomotoase, explozive descarcă nervii, fără să odihnească şi să regenereze.

În atare împrejurări, activităţile sportive, individuale şi de grup, vor avea, probabil, de îndeplinit un rol esenţial de supleaţie, în timp ce spectacolul sportiv va continua să se numere printre principalele distracţii-consum şi distracţii-descărcare.

Cred că toate aceste cerinţe vor modifica în mare măsură şi concepţiile arhitecţilor, constructorilor şi sistematizatorilor, care, în locul oraşului pur şi simplu funcţional (loc de muncă şi dormitor), vor începe să proiecteze oraşe cu posibilităţi de mişcare liberă şi de manifestaţii sau jocuri sportive colective.

Dezvoltarea tehnicii şi tehnicilor ştiinţifice ar fi lipsită de raţiune, dar nu şi de riscuri, dacă, în loc să ducă la împlinirea personalităţii, ar avea ca urmare depersonalizarea.

Personalitatea creatoare nu se va mulţumi niciodată cu consumul de bunuri, de distracţii şi de sport. În schimb, ea va găsi totdeauna în activităţile sportive exerciţiul de voinţă, de autostăpînire, pauza de respiraţie şi de contractare, satisfacţia cavalerească a victoriei ca şi a înfrîngerii, stimulente de care va avea atîta nevoie şi de care va avea atît timp liber să beneficieze, în anul 2000.

Sportivul zilei de mîine trece prin laborator înainte de a călca pe stadion...

Prin personalitate împlinită înţeleg, de fapt, o personalitate pusă în situaţia de a fi liberă, adică de a desfăşura activităţi lucrative şi nelucrative, de a fi conştientă şi convinsă de scopurile pe care şi le alege şi de a crea, pentru sine şi pentru ceilalţi.

O astfel de personalitate va putea creşte şi se va putea dezvolta, dacă în spaţiile aerisite ale viitorului, după satisfacerea cerinţelor elementare şi după preluarea muncilor de volum de către maşina adaptată la om, va avea posibilitatea să fie mulţumită, să viseze şi să se joace, dacă se va putea emula într-o competiţie leală şi într-un antrenament ludic, după modelul jocului şi antrenamentului sportiv.

Sportul de la începutul veacului următor se întrevede, deci, ca unul din principalele mijloace chemate să asigure echilibrul şi dezvoltarea persoanei umane, ca şi a civilizaţiei tehnice-industriale, bazate pe electronică şi pe fisiunea-fuziunea atomului.

Datorită sportului, devenit cerinţă a oricărui om civilizat, energia umană, liberată de servituţi cu ajutorul energiilor odinioară latente, dar acum declanşate ale materiei, va putea fi dedicată, în sfîrşit, omului, adică satisfacţiilor, desăvîrşirii, visurilor şi jocurilor lui senine, într-un cuvînt dezvoltării lui plenare.

Vladimir KRASNASESCHI

Cine devine „Allstar"?

Aflînd de apropiatul turneu al unei echipe americane de baschet, intitulată cînd „Allstar", cînd selecţionata universitară, cititorul Ion Siminic din Braşov ne cere unele lămuriri.

Titlul de onoare „Allstar" — corespunzător în Europa celui de „jucător internaţional" — se acordă în S.U.A. numai practicanţilor sporturilor de echipă. Dar cum cele patru principale sporturi colective: baseball, football, baschet şi hochei pe gheaţă, cunosc mai ales o activitate profesionistă, lipsită îndeobşte de întîlniri internaţionale, înseamnă că jucători sub culorile naţionale nu există. Iată de ce s-a creat sistemul jocurilor „Allstars". În sporturile numite (cu excepţia hocheiului), campionatul naţional se dispută în cadrul a două ligi la fel de puternice. La sfîrşitul sezonului, cîştigătorii de grupe iau parte la disputa finală pentru titlul naţional. Imediat după aceea urmează jocul — „Allstars" care opun selecţionatele celor două ligi. Rezultatele acestor meciuri se uită curînd nu însă şi numele jucătorilor care au avut onoarea de a-şi reprezenta ligile ca „Allstars".

Altă şansă de a deveni „Allstar" constă în referendumul anual al ziariştilor care formează în cele patru sporturi „echipa anului".

De asemenea, o selecţie similară, la football şi baschet se face şi în colegii, studenţii străduindu-se să devină „stele".

Cititorul Damaschin Bobu din Bucuresti, care a văzut meciul de tenis România—S.U.A., ne cere lămuriri asupra rachetelor metalice pe care le foloseau jucătorii Ashe şi Passarell.

RACHETA METALICĂ

Cu nu prea mulţi ani în urmă, cam prin 1966, această rachetă foarte controversată a apărut pentru prima oară la Forest Hills, fără a fi o invenţie americană. A conceput-o vechiul muşchetar francez René Lacoste, care a îmbogăţit astfel lumea tenisului nu numai cu performanţele sale din „Cupa Davis" şi nici numai cu celebrele bluze purtînd un crocodil drept blazon, ci şi cu aceste rachete, a căror idee i-a venit studiind croşele de oţel de la golf.

Cadrul rachetei metalice, format din ţeavă cromată şi sîrmă izolată, este considerat mai durabil şi mai rezistent decît cel tradiţional de lemn. Corzile sînt convenţionale, cele de nylon sau de maţ. Inovaţia majoră a rachetei constă, însă, probabil în „gîtul gol", ceea ce elimină orice rezistenţă la aer în timpul mişcării. Rezultă de aci, teoretic, lovituri mult mai puternice, mai rapide, pe care unii s-au încumetat să le asemuie cu loviturile de bici sau de furtună.

Dificultatea stă numai în obişnuirea cu noua rachetă. Printre primii care au adoptat-o, încă de la apariţie, au fost Billie Jean King, Rosemary Casals, Clark Graebner şi soţia sa Carole.

RĂSPUNDE Ion Poştaşu

PETRICA STOICA, VÎLCĂNEŞTI, PRAHOVA. Cum se numeşte jucătorul care l-a accidentat pe idolul dv. Pele, în meciul Brazilia — Portugalia, din cadrul C.M. din 1966? Morais. Pele, sînt sigur, l-a iertat. Dv. nu?

DIDI DUMITRACHE, GALAŢI. „Îmi place foarte mult fotbalul. Într-un an, am stricat 3 perechi de bascheţi, jucînd fotbal pe pietrişul din curtea şcolii sau pe asfaltul tare al străzii". Presupun că i-aţi făcut o mare bucurie tatălui dv.! Referitor la rugămintea dv., tot ceea ce pot face, este să-i comunic lui Florea Dumitrache adresa dv.: Galaţi, strada Războieni nr. 164. Fiind tiz cu el, s-ar putea să aveţi mai multe şanse să vă trimită o fotografie cu autograf. Eu vă urez succes!

IOSIF ION MIEICAN, COMUNA LAICAI-ARGEŞ. „Dacă o să căutaţi cu atenţie printre cupoanele concursului „El Mundial", o să vă daţi seama că mă pricep în fotbal. Spun aceasta, deoarece am trimis un singur cupon, nu sute, ca alţii care s-au gîndit la toate soluţiile posibile, indicînd atît cele 8 echipe participante la sferturile de finală, cît şi formaţia cîştigătoare a C.M. — Brazilia".

Vă cred pe cuvînt. De altfel, ar fi şi dificil, întrucîtva, să caut cuponul dv. în maldărul de aproape 4 milioane de cupoane primite la acest concurs! În general, aprecierile pe care le faceţi în legătură cu campionatul mondial din Mexic, cu jucătorii noştri, sînt destul de judicioase. Mi-este greu şi mie să mă orientez printre multele aspecte contradictorii ale „cazului Dobrin"; dar parcă m-aş alătura părerii dv. (şi a altora!) că Dobrin ar fi trebuit să joace. Măcar în meciul cu Brazilia.

MANDY BOCEANU, BOTOŞANI. La „11 metri", legea ofsaidului se aplică la fel ca la alte lovituri libere. Singurul jucător care este exceptat este cel ce execută lovitura. Dacă însă acesta trimite mingea în bară, de unde ea ricoşează lateral, la un coechipier care, avînd în faţă doar portarul, trage şi înscrie, arbitrul va sancţiona poziţia de ofsaid a acestuia din urmă.

VASILE PROCA, BUCUREŞTI. În 1971, rugbyul va sărbători 100 de ani de la naşterea sa. El este un sport de origine engleză. Să vă spun şi cum a fost „desco-

perit": în timpul unui meci de fotbal, disputat în oraşul RUGBY, unul dintre jucători, Webb Ellis, exasperat de faptul că nu se înscrisese nici un gol, a luat mingea în mînă şi a intrat cu ea în poartă. În felul acesta, a apărut ideea unui nou joc, în care să se întrebuinţeze atît piciorul, cît şi mîna — rugbyul. Şi atunci: cum să nu fie invidioşi fotbaliştii pe rugbyşti?

ION MITRU, BUCUREŞTI. O parodie, după „Nunta Zamfirii", dedicată echipei de fotbal Rapid. Nici ideile din poezia dv. şi cu atît mai puţin modalităţile de exprimare, nu constituie argumente în favoarea publicării ei. E şi dificil de realizat o parodie, după un model atît de strălucit.

MATEI GRIGORESCU, BUCUREŞTI. Cu prilejul unui meci de fotbal disputat în urmă cu două săptămîni, între două echipe de juniori, aţi văzut executîndu-se o lovitură liberă de la 10... 8 metri. Evident, era vorba de o lovitură liberă INDIRECTĂ, din care nu se poate înscrie un gol direct. Dacă portarul, însă, încercînd să oprească şutul, scapă mingea în plasă, este gol. Deci, în astfel de situaţii trebuie să lase să intre mingea în poartă, fără să intervină. Numai să nu uite şi să facă acelaşi lucru şi la loviturile libere directe!

ilustraţii: N. CLAUDIU